

meget heldigere, at Lovgivningsmagten paa- tog sig at sætte en Stopper for denne Ustift paa Landet. Enhver, der kjender Forholdene paa Landet, vil finde, at det er en Ustift, at saasnart man bevæger sig gennem en Landsby, følges man af Hunde, mange Gange i Grunden paa en ængstende Maade, naar man er til Bogns eller til Hest, og jeg tror, at de Fleste ere overbeviste om, at Kommunerne gjerne ville have det Forhold noget ændret, og at der kunde blive sat en Dæmper paa den Ustift, Hundene have vist. Naturligvis kan man ikke sige, at det Hele dermed er forbi, og at Folk paa Landet ikke skulde have Lov til at holde Hunde, jeg mener, at Enhver maa kunne holde saa mange Hunde, som han har Ustift til, men naar jeg dog vil tilraade, at ogsaa de første Paragrafer gøres gjældende overfor Landet, skal jeg nærmere udvikle det. Først og fremmest maa jeg sige, at min Grund ikke er den, at jeg ønsker Hundene affastede, men navnlig den, at man paa denne Maade kunde faae tilveiebragt et meget godt Skatteobjekt for Kommunerne, som nok kunne trænge til at faae Penge i deres Kasser gennem nye Skatter. Efter mit Skjøn ere Hunde et udmærket Skatteobjekt, bl. A. fordi man der igjennem kommer ind paa Luxus-skatter, hvad jeg vilde anse for meget heldigt. Kommunalbestyrelserne ville ikke have Noget derimod. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet om Luxus-skatter, men kun sige, at efter min Mening er der ingen bedre. Jeg skal ikke nævne talrige Exempler, men kun nævne nogle enkelte Luxusgjenstande, der kunne beskattes f. Ex. Heste, Vogne, Klaverer o. s. v., i alt Fald forekommer det mig, at en Skat paa Hunde vil være rigtig, da man dog gjennemgaende maa anse det at holde Hunde for en Luxus. Det koster meget, og jeg tror, at man er enig om, at til megen Nytte er det egentlig ikke at holde Hunde. Naar man altid har været noget ængstelig for at bringe en Hundeskat frem overfor Landet, har det vist været, fordi der altid rundt om paa Landet har vist sig en Uimodstændighed overfor det Spørgsmaal. Det er ikke min Mening, at man absolut skulde fordre Skat af Hunde paa Landet, men jeg mener, at man kun skal henstille til Sogneraadene, hvorvidt de ønske at paalægge Sognebeboerne en lignende Skat som den, der bestaar i Bjerne. Jeg vil kun gøre en Henstilling til den ærede Minister og det høje Thing, om der ikke kunde komme en saadan Bestemmelse ind i Lovforslaget, hvorefter Sogneraadene kunne bestemme, om de ville have en Hundeskat eller ikke. Derved vilde vi komme ind paa, hvad jeg saa gjerne vil have

indført, en Bestatning af Luxusgjenstande. Med disse korte Bemærkninger skal jeg anbefale dette fortræffelige lille Lovforslag.

Orøien: For saa vidt det forelagte Lovforslag søger at aabne Veien for at skaffe Kjøbenhavn og Kjøbstadkommunerne omring i Landet forøgede Indtægter, kan det jo kaldes en Skattelov, og der kunde jo i denne Anledning være fuld Jøte til at komme ind paa en Betragtning af, hvorvidt Skattegjenstanden i sig selv er rigtig eller ikke. Jeg for mit personlige Vedkommende er nu af den Mening, at naar der skal være Tale om Skattegjenstande, maa den smukkeste og sandeste og retfærdigste Skattegjenstand alle Dage være den, at Skatten sparer nogen- lunde til Skatteevnen. Men det er jo saa stort et Spørgsmaal, at jeg ikke i Diebliffet skal komme videre ind derpaa. Paa den anden Side kan jeg ogsaa for min Part godt billige, at naar man gaar ud fra den Betragtning, at Hundeholdet her tillands hovedsagelig er en Luxusvare, at Hunde holdes for Folks Fornøielse, altsaa ere hvad man kalder en Luxusvare, at saa Kommunerne der igjennem faae sig en Indtægt. Jeg har været noget i Tvivl om, hvorvidt det er rigtig, som det er foreslaaet, at Kjøbenhavn skal have dobbelt saa stor Indtægt som Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn, men jeg har flaaet mig til No ved den Betragtning, et det maaste nok er rigtig, da Hunde i Kjøbenhavn maa anses for at være til Bepær for flere Menneker end i Bjerne. Det maa sagtens være den Betragtning, man er gaaet ud fra; det er jo nemlig saadan, at i Kjøbenhavn er der flere Familier, der have Gadedør tilsælles, medens det i andre Bjer gjerne er saaledes, at hver Familie har sin egen Indgangsdør. Hvis dette altsaa er den Betragtning, man er gaaet ud fra, er det dog mangan Gang ubehageligt for de Menneker, der ikke netop ere det. Nu kan jeg ogsaa for saa vidt være enig med det sidste ærede Medlem, naar han anslog en Streng om, at man skulde udvide denne Lov til ogsaa at gjælde for Landkommunerne. Det er jo vistnok saadan, at i tidligere Tider har der været et forholdsvis meget mindre Hundehold paa Landet end i Bjerne, og det maa vel ogsaa siges, at Hundehold paa Landet mange Steder har været nødvendigt for mange enkelte Familier, hvilket maaste endnu kan siges om adskillige, navnlig af de spredte Kommuner i de jydte Hebeegne, men i de tætere befolkede Egne i Landet er der et Utal af Hunde. Jeg veed ogsaa, at der har været Sogneraad, der i en Række af